

Saskia Noort

Terug naar de kust

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1

Het klepperen van de brievenbus en het neerploffen van de post deden me beseffen dat het al na elfen moest zijn. Ik had zeker twee uur naar de regen zitten staren. De asbak lag vol peuken en mijn koffie was inmiddels koud.

Ik hees mezelf overeind en slofte richting de deur, waar ik het vochtige stapeltje enveloppen oppakte. Twee belastingaanslagen, een bankafschrift, een oproep van de tandarts voor halfjaarlijkse controle en een ansichtkaart. Een zwartwitfoto van schattige, roze babyvoetjes. Voetjes die naar lammetjes en Zwitsal roken, voetjes die ik wilde strelen en kussen, voetjes waarom ik rouwde. Wat een cynisch toeval. Mijn baarmoeder zoemde nog na van de pijn.

Het zou geen pijn doen, had de arts gezegd. Misschien een wee, menstruatieachtig gevoel in de onderbuik, meer niet. Ze had ongelijk. Het was inmiddels vijf dagen geleden, en ik liep nog steeds krom van ellende.

Ik raapte de kaart met trillende vingers op en streelde de gekrulde teentjes, het tere hielkje. Ik slikte mijn opkomende tranen weg en draaide de kaart om.

Maria!

Je bent een adder. Een slet die haar kind heeft vermoord. Je bent je kinderen niet waard. Je bent het leven niet waard. Al jaren volg ik je. Iemand moet je straffen, hoer!

Ik hou je in de gaten.

Ik las de woorden, drie, vier keer, voordat ze tot me doordrongen. Daarna gooide ik het van me af. *Welke idioot schrijft zoiets?* dacht ik en tegelijk wist ik wie dit had gedaan. Er was maar één persoon kwaad genoeg op mij om me een adder en een slet te noemen, alleen hij wist van mijn abortus: Geert. Het was zijn kind, dat ik had laten weghalen. Ik trok de deur open, in de verwachting dat hij erachter zou staan, boosaardig grijnzend, maar er was niemand, behalve een miauwende kat.

De klootzak. Hij had de greep op zichzelf blijkbaar volledig verloren.

Natrillend vanwoede gooide ik water in het koffiezetapparaat en schepte koffie in de filter, waarbij ik op het aanrecht knoeide. Ik stak een sigaret op en staarde naar het armetierige straaltje bruin vocht, dat langzaam in de pot druppelde. Hier zat ik echt op te wachten. Na alle toestanden, het gevecht om mezelf van hem los te weken, ging hij me stalken. Ik keek naar buiten, naar de ramen van mijn

achterburen, die ik niet kende en die hun gordijnen altijd gesloten hielden. Hij moest het wel zijn.

Dit was een serieuze bedreiging. Misschien moest ik hiermee naar de politie. Vier dagen geleden had hij me tenslotte nog voor hoer uitgemaakt. Scheldend en tierend was hij de deur uit gelopen, nadat ik hem had verteld dat ik een abortus had ondergaan. Hij was er zeker kwaad genoeg voor. Was dit zijn wraak? Ik kon het niet geloven. Als Geert al in staat zou zijn iemand iets aan te doen, dan was het zichzelf.

Maar wie anders wist ervan? Wie anders had er een reden om mij zo te haten?

Ik dacht aan die ruzie toen ik was thuisgekomen met de kinderen en hij op de stoep zat. Ik voelde me te beroerd om met hem in discussie te gaan, te zwak om een leugen te bedenken over wat er met me aan de hand was. Ik zei het hem plompverloren, al had ik me eerst zo voorgenomen het voor hem te verzwijgen.

Zijn gezicht werd grauw als cement. Hij dacht onmiddellijk dat ik het kind van een ander weg had laten halen. Toen ik hem er eindelijk van had overtuigd dat er geen ander was, en het tot hem doordrong dat het om zijn kind ging, werd hij nog kwader. ‘Waarom?’ had hij geschreeuwd. Wat maakte het uit, of we nu twee of drie kinderen hadden?

‘Voor jou niets!’ had ik teruggegild. ‘Voor mij alles!’

Ik wil verder met mijn leven. Jij zuigt me mee in je depressie en ik kan er niet meer tegen. Nog een kind erbij maakt het alleen maar erger. Snap je dat dan niet?’

De koffie was klaar. Ik schonk hem in een grote mok waarop ‘Voor mijn allerliefste Voetballertje’ stond en nam een slok. Ik wist niet wat ik moest doen. De politie bellen? Nee. Datzou overdreven zijn. Ik moest eerst met Geert praten. Vandaag nog. Hoe kwaad en gekwetst hij ook was, wat hij nu had gedaan ging te ver. Ik wist zeker dat hij er spijt van zou hebben. Dat hij het in een giftige, dronken bui had geschreven, afgelopen nacht, toen hij niet kon slapen.

Geert opende voorzichtig de afgebladderde donker-groene deur en keek met bloeddoorlopen ogen door een kier naar buiten. Ik was inmiddels zeiknat van de regen, en buiten mezelf van kwaadheid.

‘Doe open, verdomme, ik ben doorweekt,’ zei ik, en ik schopte tegen de deurpost aan. Hij peuterde met zijn slaperige hoofd het kettinkje los. ‘Relax,’ mompelde hij en hij liet me binnen.

Zes jaar geleden werden Geert en ik tijdens een auditie voor de coverband The Healers aan elkaar voorgesteld en ik sidderde toen ik zijn smalle, sterke hand schudde. Dat kwam door zijn blik, zijn grote

diepbruine ogen, die leken te smeken om liefde. Hij was net een zigeuner met zijn dikke bos donkerbruine krullen en zijn lange, nonchalante lijf.

Twee uur later lag ik op Geerts matras, dronken en straalverliefd, blind voor de troep in zijn kamer en het feit dat hij op klaarlichte dag een fles wodka soldaat maakte. Drie dagen later trok hij bij me in. Mijn dochter Merel negeerde hem de eerste paar maanden. Ze had er al een aantal zien komen en gaan, onder wie haar vader. Maar Geert bleef en veroverde ook haar hart. Samen maakten we nog een kind, Wolf.

Hij droeg een grauw T-shirt en een boxershort. Hij snelde op zijn tenen voor me uit de trap op, terug naar de warmte.

‘Kom maar naar boven,’ zei hij, ‘ik trek even wat warms aan.’

Ik liep achter hem aan en voelde dat mijn boosheid plaatsmaakte voor een intens verdriet terwijl ik keek naar zijn dunne benen, waarop kippenvel stond.

Siebe, onze drummer, was voor een paar maanden naar Nepal om naar zichzelf te zoeken. Ik had beloofd zijn planten water te geven, zijn post in de gaten te houden en zijn kat te voeren. Siebe wist al dat het tussen mij en Geert niet goed ging en bij het overhandigen van zijn huissleutel had hij gezegd

dat zijn etage ook als toevluchtsoord zou kunnen dienen. Nu zat Geert hier en hij had zich de ruimte toegeëigend door er een enorme zooi van te maken. Lege bierflesjes en een halfvolle fles wijn, drie volle asbakken en een witte plastic tas met resten Chinees, waaruit Marvin, Siebes kat, zat te eten, bevuilden de tafel. Geert had het matras uit de slaapkamer naar de woonkamer gesleept en daarop lag zijn basgitaar en een stapel muziekboeken. Vanuit de douche klonken vertrouwde geluiden. Hij zong nog steeds het melodietje dat ik hem zes jaar lang bijna iedere ochtend had horen zingen. *When I woke up this morning, you were on my mind.*

‘Koffie?’ vroeg hij, terwijl hij de kamer in liep en zijn natte lange haren nadrupten op zijn sweater. Ik knikte en keek naar hem, naar zijn getergde gezicht, en kon geen spoortje haat ontdekken. We staken allebei een sigaret op en zochten naar woorden. Ik durfde niet te beginnen over de kaart. Geert liep naar de keuken. Hij kwam terug met twee dampende mokken en een pak suiker onder zijn arm. Met trillende vingers haalde ik de kaart uit mijn tas en legde hem voor me op tafel.

‘Wat is dit?’ mompelde hij bij het zien van de afbeelding, en toen hij de kaart oppakte en de tekst las, kauwde hij op zijn onderlip.

‘Wat een gefuckte gek...’ Hij keek me verbijsterd aan met zijn gebroken, vermoeide ogen. Ik wendde mijn blik af, omdat het me pijn deed hem zo te zien, in deze puinhoop, alleen, zo kwetsbaar als hij daar zat, ineengedoken en geslagen. Ik haatte mezelf. Ik had hem alles ontnomen waar hij van hield en nu kwam ik met deze beschuldiging aanzetten. Hoe kon ik denken dat hij, de man die ik zo lang lief had gehad en zo goed kende, mij zoiets walgelijks zou sturen? Aan de andere kant was er geen andere mogelijkheid. Hij moest het wel gedaan hebben. Het idee dat een onbekende, een of andere psychopaat, mij op het oog had, was nog vele malen ondraaglijker.

‘Je denkt toch niet... Denk je dat ik dit heb geschreven?’

Geert stond op en slingerde de kaart op tafel. Hij keek naar me met samengeknepen ogen en blies driftig de rook van zijn sigaret uit. ‘Het wordt steeds gekker! Kijk me aan! En zeg eens eerlijk... Verdomme! Hoe gestoord denk je wel niet dat ik ben? Dat ik jou bang zou willen maken?’

Ik stond ook op en legde mijn hand op zijn arm. Hij rukte zich los.

‘Het is niet te geloven! Wat een puinhoop hebben we ervan gemaakt, Maria! Het kon al niet veel erger. En nu sta je hier... Mij te beschuldigen, alsof ik gek ben. Mij dumpen en ons kind weg laten halen zonder

enig overleg was nog niet genoeg!’

Hij schopte zijn kussen door de kamer en schudde met zijn hoofd, wat hij altijd deed als hij te geëmotioneerd raakte. Hij wilde niet dat ik zijn verdriet zag. Ik wreef in mijn ogen, om de hete tranen die ik opvoelde komen terug te duwen en zette mijn tanden in de binnenkant van mijn wang.

‘Geert, dit is niet eerlijk. Vind je het vreemd dat ik aan jou dacht toen ik die kaart zag? Na al onze ruzies? Je hebt laatst een strijkijzer naar mijn hoofd gegooid! Je schreeuwde dat ik er grote spijt van zou krijgen...’

‘Vind je het gek! Jij zette me het huis uit! Het gaat even niet lekker en hup, ik word weggestuurd. Alsof onze relatie niets voorstelde. En dan vertel je me ook nog eens tussen neus en lippen door dat je ons kind hebt laten aborteren...’

Hij ging liggen op zijn matras, met zijn handen onder zijn hoofd. Hij sloot zijn ogen. Zijn oogleden trilden.

‘Zo was het niet helemaal. Ik heb je niet weggestuurd. Jij wilde weg omdat ik zei dat ik niet kon omgaan met jouw problemen. Omdat ik zei dat ik wilde leven. Dat ik er niet meer tegen kon... En jij ondernam niets. Je wilde liever lekker blijven sudderen in je depressie.’

Ik liep naar het raam, ging zitten op de vensterbank

en legde mijn wang tegen het koele glas, kijkend naar de grijze lucht, die al maanden boven de stad hing.

‘Wees eerlijk. Je was aan het doordraaien. Zo in de war. Ik kon je niet meer helpen.’

Hij rolde op zijn zij, sloeg zijn armen om zijn knieën en verborg zijn hoofd in het matras. Hij kreunde alsof hij pijn had.

‘Je moet hulp zoeken. Ik kan het niet. Het is misschien egoïstisch van me, maar ik weet niet meer wat ik moet met die somberheid van je. Het is moeilijk om van iemand te houden die altijd negatief is, nergens meer zin in heeft. Snap je dat we zo niet nog een kind op de wereld kunnen zetten? Jij hebt je handen vol aan jezelf. En ik heb ook nog mijn eigen leven...’

‘Aha, het gaat dus om jou. Jij hebt me gedumpte omdat ik je voor de voeten liep. En mijn kind ook maar meteen, hup weg ermee.’

‘Hou op, Geert. Ik heb je gevraagd hulp te zoeken. Ik heb je gevraagd te stoppen met drinken. En steeds beloofde je dat. Je zou in therapie gaan... Ik heb het afgelopen jaar dag en nacht voor je klaargestaan. En het hielp niks! Het werd alleen maar erger.’

Geert kwam overeind. Hij streek met zijn handen over zijn gezicht en door zijn haren, en ik vond hem ineens weer zo shockerend mooi, dat mijn tranen